

Andrássy Gyula Gimnázium és Kollégium

9. C

Szigeti Boglárka

Üvöltés

Egy évszám. Egy nap. Egy nemzet. Ezer érzés.
Vér tapad a tankhoz, s repedt ablaküvegeket látok.
Hát ez maradt huszonharmadikából.
Házunk sarkáról látszik egy rom.
Ez egyébként bolt volt.
Kémény, tégladarabok,
Néhol zászlócafatok.
A Sztálin-szoborral mi lett? Jó kérdés.
Nem firtattam, úgyis lefigyelik.
Éjjel egy óra táján jön egy autó.
Nagy puffanás, csattogás s halk suttogás.
Azóta nem láttam szomszédom bátyját.

Úgy éreztük, mindent elérünk,
Nem áll senki közébünk.
Tódult a nép, át a Petőfi-szoborhoz! -- Ne, előbb az egyetemhez!
Diákok hangja, izgalma, majd belebolondulása -- nincs többé.
Vége van. Ára volt.
Summás összeg volt.

Ahogy a lyukas zászlót magasba emelte a magyar,
az volt az Üvöltés. Szabadság, uralom:
E kettő közt tétovázott események zöme.
De ahogy hallottam, azt leírni nem lehet.
Immár 60 éve ráz ki a hideg.
Jöttek fagyos széllel
tankok. Mindenhol.
Ablak, fegyver, otthon:

Hol találom.

Vér, vár --

Ki akar, rád talál.

Vér, vád --

Csak kacag a bíróság.

S ez lett a nép sorsa.

Bolyong a világban.

Csak itthon nem. Nincs élet.

Kivándoroltak.

S ezeknek a magyaroknak szíve üvöltött!

Üvöltött fájdalomában, az igazságtalanságtól, a gyalázattól.

Mert a terror felülmúlta a békét ekkor.

Mikor kiáltott, esdekelt, könyörgött.

Könnyezett, mart, mert nem lehetett hinni.

Ezt nem lehet könny nélkül kibírni.

Egy nemzet szíve üvöltött.

Örömeiben, lázadásában.

És a kiáltásoktól, a szétrepedt ablaküvegektől, golyóval átlőtt szekrényektől...

Elcsuklott a hangja.

Jöjj el, szabadság, itt tombolt vágyad!

S ez volt huszonharmadika.